

הספר השני של הסופרת אל קנדי (מחוץ לקמפוס)
בסדרת הבת הכובשת אוניברסיטת בראייר

הסיכון

אל קנדי

אוניברסיטת בראייר 2

אל קנדי

הסיכון

אוניברסיטת בראייר

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אל קנדי
הסיכון

Elle Kennedy
THE RISK
Briar U #2

Copyright © 2019 THE RISK by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018
Published by arrangement with
Brower Literary & Management, Inc

עורכות ראשיות: ורד רווח-שמואל, גלי אבני
עורכת: צוף וייסבוך
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-06-9 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

ברנה

הדייט שלי מאחר.

אני לא כלבה מוחלטת. בדרך כלל אני נותנת לבחורים חלון של חמש דקות. אני יכולה לסלוח על איחור של חמש דקות. בשבע דקות, אני עדיין יכולה להיות קשובה פחות או יותר, במיוחד אם ההודעה על האיחור נמסרת בטלפון או בהודעת טקסט. פקקים הם כמו פילגש מרושעת. לפעמים היא דופקת אותך. בעשר דקות הסבלנות שלי תתחיל להיגמר. ואם המניאק הלא מתחשב גם מאחר בעשר דקות וגם לא מתקשר? אז תודה רבה, הלאה. אני ישר הולכת.

בחמש-עשרה דקות, אני זו שצריכה להתבייש. למה לעזאזל אני עדיין במסעדה?
או במקרה הזה, בדוינר.

אני יושבת בתא ב'דלה', דוינר בסגנון שנות החמישים בהייסטינגז. הייסטינגז היא העיירה הקטנה שאני קוראת לה בית בשנתיים הבאות, ולמזלי, אני לא צריכה לקרוא לבית של אבא שלי בית. אבא ואני אולי חיים באותה עיירה, אך לפני שעברתי ללמוד באוניברסיטת 'בראיר',

הבהרתי שלא אעבור לגור איתו. כבר עזבתי את הקן הזה. אין סיכוי שאעוף לשם חזרה ואחשוף את עצמי שוב להתנהגות המגוננת מדי ולבישולים הנוראיים שלו.

"להביא לך עוד קפה, יקירה?" המלצרית, אישה מתולתלת עם מדים לבנים וכחולים מפוליאסטר, מסתכלת עליי באהדה. היא נראית בשנות העשרים המאוחרות שלה. על תג השם שלה כתוב סטייסי, ואני די בטוחה שהיא קלטה שהבריזו לי.

"לא, תודה. רק את החשבון, בבקשה."

וכשהיא עוזבת אני מרימה את הנייד שלי ושולחת הודעת טקסט מהירה לחברתי סאמר. כל זה באשמתה. ולפיכך, היא צריכה להתמודד עם הזעם שלי.

אני: הוא הבריז לי.

סאמר עונה מייד, כאילו שחיכתה ליד הטלפון לדיווח שלי. בעצם, תשכחו מ'כאילו'. היא חיכתה לגמרי. החברה החדשה שלי חטטנית בצורה בלתי מתנצלת.

סאמר: אוי אלוהים! לא!!

אני: כן.

סאמר: איזה. מניאק. אני כל כך כל כך מצטערת, בי.

אני: אה. חלק ממני לא מופתע. הוא שחקן פוטבול. הם ידועים כזבלים.

סאמר: חשבתי שג'ולז שונה.

אני: חשבת לא נכון.

שלוש נקודות מופיעות, ומציינות שהיא מקלידה תגובה, אך אני כבר יודעת מה היא עומדת להגיד. עוד התנצלות כאורך הגלות, שממש לא בא לי לקרוא ברגע זה. אין לי חשק לשום דבר חוץ מלשלם על הקפה שלי, לחזור ברגל לדירה הקטנטנה שלי ולהוריד את החזייה שלי. שחקן פוטבול מטומטם. התאפרתי בשביל השמוק הזה. כן, זה היה אמור להיות דייט לקפה של אחר הצוהריים, אך עדיין השקעתי מאמץ. ראשי מורכן כשאני מחטטת בארנק שלי בחיפוש אחר שטרות קטנים. כשצל נופל מעל המפה, אני מניחה שזו סטייסי שחזרה עם החשבון שלי.

אני מניחה לא נכון.

"ג'נסן", קול גברי חצוף אומר. "הבריוזו לך, הה?"
אוף. מכל האנשים שהיו יכולים להופיע ברגע זה, הוא האחרון שאני רוצה לראות.

וכשג'ייק קונלי מחליק אל המושב בצד השני של התא, אני מקבלת את פניו בזעף חשדני במקום בחיוך. "מה אתה עושה פה?" אני שואלת. קונלי הוא הקפטן של קבוצת ההוקי של 'הרווארד', הידועים כ-האויב. 'הרווארד' ו'בראייר' יריבים, ואבא שלי הוא המאמן הראשי של 'בראייר'. הוא מאמן את 'בראייר' כבר עשר שנים, וזכה בשלוש אליפויות בתקופה הזו. 'העידן של ג'נסן' – זו הייתה הכותרת של המאמר שקראתי לאחרונה באחד העיתונים של ניו אינגלנד. זה היה מאמר שהתפרש לאורך עמוד שלם שהרחיב עד כמה 'בראייר' קטלניים בעונה הזו. לצערי הרב, גם 'הרווארד' קטלניים באותה מידה, הודות לכוכב-העל שיושב מולי בתא.

"הייתי בשכונה." יש לו ניצוץ משועשע בעיניו הירוקות כיער. בפעם האחרונה שראיתי אותו, הוא וחברו לקבוצה ארבו ביצעים של הארנה ב'בראייר', וריגלו אחרינו. זמן קצר לאחר מכן, קרענו להם את הצורה כשהקבוצות שלנו שיחקו זו נגד זו. וזה היה מספק בצורה מדהימה ופיצה על ההפסד שלנו נגדם מוקדם יותר העונה.

"מממ-המממ, אני בטוחה שאתה במקרה בהייסטינגס. אתה לא גר בקיימברידג'?"

"אז?"

"אז זה שעה מפה." אני מגחכת לעברו. "לא ידעתי שיש לי עוקב."

"תפסת אותי. אני עוקב אחריך."

"זה מחמיא לי, ג'ייק. עבר זמן־מה מאז שמישהו היה כל כך מוקסם

ממני שהוא נסע לעיירה אחרת לגמרי כדי לאתר אותי."

שפתיו מתעגלות באיטיות לחיוך. "תקשיבי, עד כמה שאת

חתיכה –

"אוי, אתה חושב שאני חתיכונת?"

"– לא הייתי מבזבז כסף על דלק רק כדי להכניס את הביצים שלי

לתוך מסחטה. מצטער לאכזב." הוא מעביר יד בשיערו השחור. הוא

קצת קצר יותר עכשיו, ויש לו זיפים על הלסת.

"אתה אומר את זה כאילו שיש לי עניין כלשהו בביצים שלך," אני

עונה במתיקות.

"הביצים המטפוריות שלי. את לא תהיי מסוגלת להתמודד עם

האמיתיות," הוא אומר. "חתיכונת."

אני מגלגלת עיניים חזק כל כך שאני כמעט מותחת שריר.

"ברצינות, קונלי. למה אתה פה?"

"ביקרתי חבר. וזה נראה כמו מקום טוב לקנות קפה לפני שאסע

חזרה לעיר."

"יש לך חבר? טוב, זו הקלה. ראיתי אותך מסתובב עם חבריך

לקבוצה, אך הנחתי שהם חייבים להעמיד פנים שהם מחבבים אותך כי

אתה הקפטן שלהם."

"הם מחבבים אותי כי אני פאקינג נפלא." הוא יורה לעברי עוד

חיוך.

ממיס־תחתונים. ככה סאמר תיארה את החיוך שלו פעם. אני נשבעת

שיש לבחורה הזו אובססיה לא בריאה למראה החתיך והמסותת של

קונלי. ביטויים שהיא זרקה באוויר כדי לתאר אותו כוללים: חתיכות

יתר, פיצוץ שחלות, הורס ושווה ליקוק.

סאמר ואני מכירות רק חודשיים. הפכנו מזרות מוחלטות לחברות

הכי טובות תוך, אה, שלושים שניות בערך. היא עברה ממכללה אחרת

לאחר שהציתה בטעות חלק מבית האגודה שלה – איך אני יכולה שלא להתאהב בבחורה המשוגעת הזו? היא לומדת אופנה, כיף איתה מאוד, והיא משוכנעת שאני דלוקה על ג'ייק קונלי.

היא טועה. הבחור מהמם, והוא אומנם שחקן הוקי פנומנלי, אך הוא גם שחקן ידוע לשמצה מחוץ לזירת ההחלקה. זה לא הופך אותו לתופעת טבע, כמוכן. להרכה ספורטאים יש רשימה של בחורות שמסתפקות לחלוטין ב-1) סטוץ, 2) ויתור על בלעדיות, ו-3) להיות תמיד במקום השני אחרי הספורט שהבחור משחק.

אבל אני לא אחת מהבחורות ההן. אין לי בעיה עם סטוצים, אך מספר שתיים ושלוש לא ניתנים למשא ומתן.

שלא נדבר על כך שאבי יפשוט את עורי בעודי בחיים אם אי פעם אצא עם האויב. אבא והמאמן של ג'ייק, דריל פדרסן, מסוכסכים כבר שנים. לפי מה שאבא שלי אומר, המאמן פדרסן מקריב תינוקות לשטן ועושה כשפי דם בזמנו הפנוי.

"יש לי הרכה חברים", ג'ייק מוסיף. הוא מושך בכתפיו. "כולל חבר קרוב מאוד שלומד ב'בראיר'."

"אני מרגישה שכשמישהו משויץ בכל החברים שלו, זה בדרך כלל אומר שאין לו חברים. פיצוי יתר, אתה מבין?" אני מחייכת בתמימות. "לפחות לי לא הבריוזו."

החיוך מתפוגג. "לא הבריוזו לי", אני משקרת, אך המלצרית בוחרת באותו רגע להתקרב לתא ולחשוף אותי.

"הגעת!" הקלה ממלאת את עיניה כשהיא רואה את ג'ייק. ואחריה ניצוץ של הערכה כשהיא בוחנת אותו. "כבר התחלנו לדאוג." *התחלנו?* לא ידעתי שאנו שותפות בהשפלה הזו.

"הכבישים היו חלקים", ג'ייק אומר לה ומהנהן לעבר החלון הקדמי בדיינר. אדים מכסים את השמשות. מעבר לזכוכית, פס דק של ברק מאיר לרגע את השמיים החשוכים. "חייבים להיזהר במיוחד כשנוסעים בגשם, את יודעת?"

היא מהנהנת במהירות. "הכבישים הופכים לרטובים מאוד כשיורד גשם."

מה את אומרת, קפטן ברור מאליו. הגשם מרטיב דברים. שמישהו יקרא לוועדת השופטים של פרס נובל.

שפתיו של ג'ייק זוות קלות.

"אפשר להביא לך משהו לשתות?" היא שואלת.

אני נועצת בו מבט מזהיר.

הוא עונה בחיוך לפני שהוא מסתובב לקרוץ לה. "אשמח לכוס

קפה –" הוא ממצמץ על תג השם שלה, " – סטייסי. וכוס נוספת

לדייט הזועף שלי."

"אני לא רוצה עוד קפה, ואני לא הדייט שלו," אני נוהמת.

סטייסי ממצמצת בבלבול. "אה? אבל..."

"הוא מרגל של 'הרווארד' שנשלח לפה כדי לגלות דברים על

קבוצת ההוקי של 'בראייר'. אל תיפלי בפח שלו, סטייסי. הוא

האויב."

"כל כך דרמטית." ג'ייק מצחקק. "תתעלמי ממנה, סטייסי. היא

פשוט כועסת כי איחרתי. שני קפה ופיסת פאי, אם לא אכפת לך.

וחתיכה של..." מבטו עובר לתבניות הזכוכית שעל הדלפק הראשי.

"אוי, לעזאזל, קשה לי להחליט. הכול נראה כל כך טעים."

"אתה בהחלט נראה טעים," אני שומעת את סטייסי ממלמלת

לעצמה.

"מה אמרת?" הוא שואל, אך חיוכו הקליל מגלה לי שהוא דווקא

שמע אותה חזק וברור.

היא מסמיקה. "אוי, אה, אמרתי שנשאר לנו רק אפרסק ופקאן."

"המממ." הוא מלקק את השפה התחתונה שלו. זה מהלך סקסי

בצורה מגוחכת. הכול בו סקסי. ובגלל זה אני שונאת אותו. "את

יודעת מה? אחד מכל אחד, בבקשה. הדייט שלי ואני נחלוק אותם."

"ממש לא," אני אומרת בקול עליוז, אך סטייסי כבר עוזבת במהירות

כדי להביא פאי מטומטם למלך קונלי.

פאק.

"תקשיב, עד כמה שאני נהנית מדיונים על כך שהקבוצה שלך

הם חבורת הזבל, אני עייפה מכדי להעליב אותך הלילה." אני מנסה

להרגיע את התשישות שלי אך היא מתגנבת לתוך קולי. "אני רוצה ללכת הביתה."

"עדיין לא." האנרגיה הקלילה והקצת-מלגלת שהוא הקרין מתגבשת למשהו רציני יותר. "לא באתי להיסטינגו בשבילך, אבל עכשיו, כשאנו שותים קפה יחד – "נגד רצוני", אני קוטעת אותו.

"– יש משהו שאנו צריכים לדבר עליו."

"אה, יש?" ואף שלא מתחשק לי, מתעוררת בי סקרנות. אני מסווה אותה בציניות. "אני לא יכולה לחכות לשמוע מה זה."

ג'ייק משלב ידיים על השולחן. יש לו ידיים מקסימות. ידיים ממש-ממש מקסימות. ויש לי אובססיה קלה לידיים של גברים. אם הן קטנות מדי, זה מייד מוריד לי ממנו. גדולות ובשרניות מדי, גורמות לי לחשש קל. אך קונלי זכה לזוג מנצח. אצבעותיו ארוכות אך לא צנומות. כפות הידיים גדולות וחזקות אך לא בשרניות. הציפורניים שלו נקיות, אך שניים מפרקי אצבעותיו אדומים וסדוקים, כנראה מהתקוטטות על הקרח. אני לא יכולה לראות את קצות אצבעותיו, אך אני מוכנה להתערב שהן מיובלות.

אני אוהבת את התחושה של היבלות על העור החשוף שלי, מתחככות בפטמה...

איכס. לא. אסור לי לחשוב מחשבות כאלה בקרבתו של הגבר הזה.

"אני רוצה שתתרחקי מהבחור שלי, לעזאזל." אף שהוא מדגיש את דבריו על ידי חשיפת שיניים, אי אפשר לקרוא לזה חיוך. זה חיתית מדי.

"איזה בחור?" אך שנינו יודעים שאני יודעת למי הוא מתכוון. אני יכולה לספור על יד אחת עם כמה שחקני 'הרווארד' התפרפרתי.

פגשתי את ג'וש מקארתי במסיבה של 'הרווארד' שסאמר גררה אותי אליה לפני כמה זמן. בהתחלה הוא חטף עצבים כשגילה שאני הבת של צ'אד ג'נסן, אך אז הבין שהוא עשה טעות, התנצל דרך הרשת החברתית, ונפגשנו פעמים אחדות לאחר מכן. מקארתי'

חמוד, דבילי, ומועמד רציני במונחים של יזיזים. מפני שהוא חי בבוסטון, אין סיכוי שהוא יחנוק אותי באהבה או יופיע על סף דלתי ללא הזמנה.

ברור שהוא לא אופציה לטווח ארוך. וזה מעבר לקטע הזה של אבא-שלי-ירצח-אותי. למען האמת, מקארתי לא מושך אותי. כישורי הציניות שלו לוקים בחסר, והוא קצת משעמם כשהלשון שלו לא בתוך הפה שלי.

"אני מתכוון לזה, ג'נסן. אני לא רוצה שתתעסקי עם מקארתי".
 "קדימה, אימא אווזה, תקפל חזרה את הכנפיים שלך. זה סתם קטע, לא משהו רציני."

"סתם קטע," הוא חוזר אחריי. זו לא שאלה, אלא יותר כמו אני-לא-מאמין-לך מלגלג.

"כן, סתם קטע. רוצה שאבקש מ'סירי' להסביר לך את המונח? סתם קטע אומר שזה לא רציני. בכלל."

"זה רציני מבחינתו."

אני מגלגלת עיניים. "טוב, זה הוא, לא אני." ולמרות זאת, בתוך תוכי אני מוטרדת מההשערה הכנה של ג'ייק.

זה רציני מבחינתו.

אוי, לא. אני מקווה שזה לא נכון. כן, מקארתי שולח לי הרבה הודעות, אך ניסיתי לא להגיב אלא אם זה משהו סקסי. אני אפילו לא מגיבה עם "חחחח" כשהוא שולח לי לינק לקליפ מצחיק, כי אני לא רוצה להוליך אותו שולל.

אבל... אולי לא הבהרתי לו מספיק את סטטוס הסטוץ שלנו כפי שחשבתי שהבהרתי?

"נמאס לי לראות אותו מסתובב כמו כלבלב חולה אהבה." ג'ייק מניד בראשו בעצבים. "הוא מאוהב קשות, והבולשיט הזה מסיח את דעתו באימונים."

"ושוב, איך זו הבעיה שלי?"

"אנחנו באמצע טורניר ועידת המכללות. אני יודע מה את עושה,

ג'נסן, ואת חייבת להפסיק."

"להפסיק מה?"

"תפסיקי להתעסק עם מקארט'י. תגידי לו שאת לא מעוניינת ואל תיפגשי איתו יותר. זהו זה."

אני משרבבת שפתיים בצחוק. "אוי, אבאל'ה. אתה כזה קפדן."
"אני לא אבאל'ה שלך." שפתיו מתעקלות שוב. "אף שאני יכול להיות אם את רוצה."

"איכס. אני לא קוראת לך 'אבאל'ה' במיטה."
וכהוכחה לכך שהיא המומחית לתזמונים גרועים, סטייסי חוזרת כשהמילים הללו יוצאות לי מהפה.

צעדיה מהוססים. המגש המלא שהיא סוחבת רועד בידה. מזלגות וכפיות וסכינים מתנגשים אלו באלו. אני מכינה את עצמי, מצפה למפל של קפה לוחט שישרוף את פניי כשסטייסי מסתערת קדימה. אך היא מתאוששת במהירות, ומזדקפת לפני שקורה אסון.

"קפה ופאי!" הנימה בקולה גבוהה ועליזה, כאילו שהיא לא שמעה דבר.

"תודה, סטייסי," ג'ייק אומר באדיבות. "מצטער על הפה המלוכלך של הדייט שלי. עכשיו את יכולה להבין למה אני לא מסתובב איתה בפומבי יותר מדי."

לחייה של סטייסי סמוקות ממבוכה כשהיא ממהרת לעזוב.
"עשית לה טראומה לכל החיים עם פנטזיות הסקס הסוטרות שלך," הוא מודיע לי לפני שהוא מתחיל לאכול את הפאי שלו.
"מצטערת, אבאל'ה."

הוא מגחך באמצע ביס, וכמה פירורים עפים לו מהפה. הוא מרים את המפית שלו. "אני לא מרשה לך לקרוא לי ככה בפומבי." עיניו הירוקות נוצצות בהומור. "תשמרי את זה לאחר כך."

פיסת הפאי השנייה – פקאן, כך זה נראה – נחה מיותמת מולי. אני מושיטה יד לקפה במקום. אני זקוקה למנה נוספת של קפאין כדי לחדד את חושיי. אני לא אוהבת להיות פה עם קונלי. מה יהיה אם מישהו יראה אותנו?

"או שאולי אשמור את זה למקארט'י," אני עונה לו.

"לא. את לא תעשי דבר כזה." הוא בולע עוד ביס מהפאי שלו. "את נפרדת ממנו, זוכרת?"

טוב, הוא באמת חייב להפסיק לתת לי הוראות על חיי המין שלי כאילו שיש לו זכות כלשהי. "אתה לא תחליט החלטות בשבילי. אם ארצה לצאת עם מקארתי, אז אצא איתו. ואם לא ארצה לצאת עם מקארתי, אז לא אצא איתו."

"בסדר." הוא לועס לאט ואז בולע. "את רוצה לצאת עם מקארתי?"

"לצאת, לא."

"יופי, אז אנחנו משרדים על אותו גל."

אני מצמידה שפתיים לפני שאני לוגמת באיטיות. "המממ. אני לא חושבת שאני אוהבת לשרד על אותו גל איתך. נראה לי שאני משנה את דעתי לגבי כל התרחיש הזה של דייטים... כדאי שאבקש ממנו להיות חבר שלי. אתה יודע איפה אני יכולה לקנות טבעת חברות?"

ג'ייק חותך חתיכה מהבצק הפריך עם המזלג שלו. "לא שינית את דעתך. הוא נמאס עלייך חמש דקות אחרי שהשגת אותו. יש רק שתי סיבות שבגללן את עדיין מזדיינת איתו – או שמשעמם לך, או שאת מנסה לחבל לנו."

"מה אתה אומר?"

"כן. שום דבר לא מחזיק את תשומת ליבך לאורך זמן. ואני מכיר את מקארתי – הוא ילד טוב. מצחיק, מתוק, אך שם בדיוק החיסרון שלו. 'מתוק' לא הולך עם אישה כמוך."

"והנה אתה שוב מתחיל, חושב שאתה מכיר אותי כל כך טוב."

"אני יודע שאת הבת של צ'אד ג'נסן. אני יודע שתנצלי כל הזדמנות כדי לדפוק לשחקנים שלי את המוח. אני יודע שכנראה נתמודד מול 'בראייר' בגמר של הוועידה בעוד כמה שבועות, והמנצח במשחק הזה יקבל הזמנה אוטומטית לוועידה הלאומית –"

"ההזמנה האוטומטית הזו תהיה שלנו, אני אומרת."

"אני רוצה את הבנים שלי חדים וממוקדים על המשחק. כולם אומרים שאבא שלך משחק נקי. קיוויתי שיהיה אפשר להגיד את אותו

הדבר על הבת שלו. "הוא מצקצק באכזבה. "ותראי אותך, משחקת משחקים עם מקארתי המסכן והמתוק."

"אני לא משחקת משחקים," אני אומרת בעצבים. "אנחנו מזדיינים לפעמים. זה כף. ובניגוד למה שאתה חושב, להחלטות שאני מקבלת אין שום קשר לאבא שלי או לקבוצה שלו."

"טוב, ההחלטות שאני מקבל הן למען הקבוצה שלי," הוא עונה לי. "והחלטתי שאני רוצה שתתרחקי לגמרי מהבחורים שלי." הוא בולע עוד ביס של פאי. "פאק, זה מעולה. רוצה קצת?" הוא מושיט את המזלג שלו לעברי.

"אני מעדיפה למות מלשים את השפתיים שלי על המזלג הזה."

הוא צוחק. "אני רוצה לנסות את הפקאן. אכפת לך?"

אני בוהה בו. "אתה הזמנת את הדבר הארוך הזה."

"וואו, את ממש עוקצנית הערב, חתיכונת. אני מניח שגם אני הייתי

כזה לו היו מבריזים לי."

"לא הבריזו לי."

"איך קוראים לו ומה הכתובת שלו? רוצה שאלך לתת לו קצת

מכות?"

אני חורקת שיניים.

הוא לוקח ביס מהקינוח שמולי שלא נגעתי בו. "אה פאק, זה עוד

יותר טוב. מממ. אוי, זה טעים."

ולפתע הקפטן של קבוצת ההוקי של 'הרווארד' גונח ונאנח

בהנאה כאילו שהוא משחק בסצנה מתוך הסרט 'אמריקן פאי'. אני מנסה להישאר לא מושפעת, אך לאותה נקודה בוגדנית בין רגליי יש רעיונות אחרים, והיא מעקצצת ומשתוללת מהרעשים הסקסיים שג'ייק קונלי עושה.

"אני יכולה ללכת עכשיו?" אני נוהמת. אבל, רגע אחד. למה אני

מבקשת רשות? איש לא מחזיק אותי פה כמו בת ערובה. אני לא יכולה

להכחיש שאני משועשעת קלות, אך הבחור הזה גם האשים אותי שאני

שוכבת עם הבחורים שלו כדי להרוס את הסיכויים של 'הרווארד'

להביס את 'בראיר'.

אני אוהבת את הקבוצה שלי, אך לא עד כדי כך. "בטח. לכי אם את רוצה. אבל קודם תשלחי הודעת טקסט למקארתי ותודיעי לו שזה נגמר."
 "מצטערת, ג'ייקי. אני לא מקבלת הוראות ממך."
 "את מקבלת עכשיו. אני צריך את הראש של מקארתי במשחק. תגמרי את זה."

אני מבליטה את הסנטר בתנוחה עיקשת. כן, אני צריכה להגדיר את המצב עם ג'וש. חשבתי שהדגשתי עד כמה הקטע בינינו סתמי, אך ברור שהוא רואה בזה יותר, אם קפטן הקבוצה שלו קורא לו 'חולה אהבה'.

עם זאת, אני גם לא רוצה לתת לקונלי את הסיפוק בכך שאני מסכימה איתו. אני קטנונית בטבע שלי.
 "אני לא מקבלת ממך הוראות," אני חוזרת על עצמי ודוחפת שטר של חמישה דולר מתחת לכוס החצי-ריקה שלי. זה אמור לכסות על הקפה שלי, הטיפ של סטייסי וכל מצוקה נפשית שהיא אולי חוותה הלילה. "אעשה מה שאני רוצה עם מקארתי. אולי אפילו אתקשר אליו ברגע זה."

ג'ייק מצר את עיניו. "את תמיד קשה כל כך?"
 "כן." בחיך, אני יוצאת מהתא ולובשת את מעיל העור שלי.
 "תיסע בזהירות חזרה לבוסטון, קונלי. אומרים שהכבישים נרטבים מאוד כשיורד גשם."
 הוא מצחק בשקט.

אני רוכסת את המעיל שלי, ואז נשענת קדימה ומקרבת את הפה שלי מילימטרים ספורים מאוזנו. "אה, וג'ייקי?" אני נשבעת שאני שומעת את נשימתו נתקעת. "אדאג לשמור לך מקום מאחורי הספסל של 'בראייר' ב'פרוון פור'."

פרק 2

ג'ייק

השעה פחות או יותר תשע וחצי כשאני מגיע הביתה. דירת שני החדרים שאני חולק עם חברי לקבוצה, ברוקס ווסטון, היא לא משהו שאוכל אי פעם להרשות לעצמי לשכור לכד, אפילו עם חוזה השנה הראשונה המתוק שחתמתי עם ה'אוילרס'. אנחנו בקומה הכי גבוהה מתוך ארבע בבניין הדירות שלנו, והדירה שלנו מטורפת – אני מדבר על מטבח שף, חלונות ענקיים, חלונות בגג, דק עצום מקדימה, ואפילו מוסך עם מקום לחניה אחת בשביל המרצדס של ברוקס. אה, ואין שכירות.

ברוקס ואני נפגשנו כשבועיים לפני תחילתה של השנה הראשונה שלנו במכללה. זה היה אירוע של הקבוצה, ארוחת ערב של 'להכיר את חבריך לקבוצה לפני שהסמסטר מתחיל'. התחברנו מייד, ועד שהקינוח הוגש, הוא כבר הציע לי לעבור לגור איתו. הסתבר שהיה לו חדר שינה נוסף בדירה שלו בקיימברידג'פורט – בחינם, הוא התעקש. הוא כבר קיבל אישור מיוחד לגור מחוץ לקמפוס, כהטבה של בן עשיר כקורח של בוגר מכללה, שהתרומות שלו יחסרו מאוד אם המכללה לא תדאג לנוחיות שלו. אביו של ברוקס משך בכמה חוטים

נוספים, וקיבלתי גם אני אישור לגור מחוץ למעונות. כסף באמת סולל את הדרך.

ומבחינת שכר הדירה, בהתחלה נרתעתי, כי שום דבר בחיים לא מגיע בחינם. אך ככל שלמדתי להכיר את ברוקס ווסטון, כך נהיה לי ברור יותר שבשבילי הכול הגיע בחינם. הבחור לא עבד יום אחד בחייו. קרן הנאמנות שלו ענקית, והוא מקבל את מה שהוא רוצה על מגש של כסף. ההורים שלו, או אחד מהשפוטים שלהם, מצא את הדירה הזו בשבילו, והתעקשו לשלם את השכירות. אז בשלוש וחצי שנים האחרונות, קיבלתי הצצה לחייו של ילד עשיר מקונטיקט.

שלא תבינו אותי לא נכון, אני לא מקבץ נדבות – ניסיתי לתת לו כסף. ברוקס לא היה מוכן לכך, וגם הוריו סירבו. גברת ווסטון הייתה מזועזעת כשהעליתי את הנושא באחד הביקורים שלהם. "אתם, הבנים, צריכים להתמקד בלימודים," היא צקצקה, "ולא לדאוג לגבי תשלום החשבונות!"

הרחקתי צחוק כי שילמתי חשבונות מאז שאני זוכר את עצמי. הייתי בן חמש־עשרה כשמצאתי את העבודה הראשונה שלי, וברגע שהחזקתי את תלוש השכר הראשון שלי ביד, ציפו ממני לתרום למשק הבית שלנו. קניתי מצרכים ושילמתי על הנייד שלי, על דלק ועל הכבלים.

המשפחה שלי לא ענייה. אבא שלי בונה גשרים ואימא שלי ספרית, ואפשר לומר שאנחנו נמצאים איפשהו בין המעמד הנמוך לכינוני. אך מעולם לא היה לנו הרבה כסף, אז חוויית סגנון החיים כמו של ברוקס ממקור ראשון צורמת מעט. כבר נשבעתי לעצמי שברגע שאתמקם באדמונטון ואקבל את כל התמריצים שבחווה 'ליגת ההוקי הלאומית' שלי, הדבר הראשון שאעשה זה לכתוב צ'ק למשפחת ווסטון על שלוש השנים ויותר של שכר דירה שלא שולם.

הנייד שלי רוטט כשאני מוריד את נעלי הטימברלנד שלי. אני שולף אותו מהכיס ומגלה הודעת טקסט מידידתי הייזל, שאכלתי איתה ארוחת ערב מוקדם יותר באחד מאולמות האוכל המפוארים של 'בראייר'.

הייזל: הגעת חזרה בשלום? יורד גשם זלעפות בחוץ.

אני: כרגע נכנסתי בדלת. שוב תודה על האוכל.

הייזל: בכיף. נתראה בשבת במשחק!

אני: נשמע טוב.

הייזל שולחת שני אימוג'י של פנים מנשקות. בחורים אחרים אולי יפרשו את זה כאיזה משהו רומנטי, אך אני לא. הייזל ואני אפלטוניים לגמרי. אנו מכירים זה את זה עוד מהיסודי. "יו!" ווסטון צועק בסלון. "כולנו פה מחכים שתזיז את התחת שלך."

אני מוריד את הז'קט הרטוב שלי. אימא של ברוקס שלחה מעצבת כשעברנו לגור פה, ודאגה לקנות את כל מה שבחורים לא חושבים עליו, כמו מתלים למעילים וארונות נעליים ומתקן לייבוש כלים – ככל הנראה, גברים לא חושבים יותר מדי על מתלים, אלא אם מדובר בחזה של בחורה.

אני תולה את הציוד שלי במסדרון נפרד, ואז חולף דרך מעבר שמוביל לחדר המרכזי. הדירה מעוצבת בצורה של חלל פתוח, כך שחבריי לקבוצה מפוזרים בסלון ובפינת האוכל, וחלקם התיישבו על ספסלים בדלפקי המטבח שלנו.

אני מביט סביב. לא כל הבחורים ברשימה הגיעו. אני מתעלם מזה, לאור העובדה שזימנתי את הפגישה הזו ברגע האחרון. בנסיעה הביתה מהייסטינגז, המוח שלי לא הפסיק לחשוב על ההקנטה של ברנה לגבי ה'פרוון פור' והחשש שלי שהיא תסיח את דעתו של מקארתי. וזה הוביל לחקירה מנטלית של כל שאר הסחות הדעת שעלולות לחבל בקבוצה. מכיוון שאני אדם של מעשים, שלחתי הודעת טקסט בתפוצת נאטו: פגישת קבוצה, אצלי בדירה, עכשיו.

רוב השחקנים שלנו – כמעט עשרים מאיתנו – ממלאים את

החלל, וזה אומר שנחיריי פוגשים ניחוח מעורב של סבוני גוף, בשמים, וריח גוף של המניאקים שהחליטו לא להתקלח לפני שהם באו.

"היי, אני מקבל את פניהם של הבחורים. "תודה שבאתם." זה מזכה אותי בכמה הנהונים, כמה "אין בעיה", וכמה גניחות של אישור.

האדם היחיד שלא מתייחס אליי הוא ג'וש מקארט'י. הוא נשען על הקיר ליד ספה גדולה חומה מעור, ומבטו נעול על הנייד שלו. שפת גופו מקרינה תסכול קל, וכתפיו נראות קצת נוקשות.

ברנה ג'נסן כנראה עדיין מושכת אותו מהזין לפי החליל שלה. אני נלחם בתסכול שעולה לי מהמחשבה על כך. הבחור הזה לא אמר בכלל לבזבז את הזמן שלו. מקארט'י הוא תלמיד שנה ראשונה ונראה לא רע, אך אין סיכוי שהוא ברמה של ברנה. הבחורה משגעת. היא ללא ספק אחת הנשים החתיכות ביותר שאי פעם ראיתי. ויש לה חתיכת פה. מהסוג שצריך להשתיק מדי פעם, אולי עם עוד פה שנצמד אליו... או זין שייכנס בין שפתייה האדומות.

אוי, פאק. אני מדחיק את המחשבה. כן, ברנה משגעת, אך היא גם הסחת דעת. וכהוכחה: מקארט'י אפילו לא הרים את הראש מאז שנכנסתי לחדר.

אני מכחכח בגרון. הוא ועוד בחור בעייתי שעדיין מתעסקים בניידים שלהם מסובבים את ראשם אליי. "זה יהיה קצר וזריז," אני אומר בקול לחלל החדר.

"לטובתך," ברוקס אומר מהספה. הוא לובש מכנסי טרנינג שחורים, וזהו. "השארתי בחורה במיטה שלי בשביל זה."

אני מגלגל עיניים. ברור שברוקס זיין מישהי. הוא תמיד מזיין מישהי. לא שיש לי זכות להגיד משהו. הבאתי לא מעט בחורות לדירה שלנו. אני מרחם על השכנים שלנו מלמטה, שנאלצים להתמודד עם תהלוכת צעדים שעולים ויורדים במדרגות. למזלם, אנחנו לא עורכים הרבה מסיבות. לארח מסיבה זה דבר מבאס לגמרי – מי רוצה שיהרסו לו את הבית? בשביל זה יש את בתי האגודה.

"אוי, אתה ממש מיוחד, דמיטרי, שחקן ההגנה הכי טוב שלנו, יורד על ווסטון. גם אני השארתי את המיטה שלי בשביל הפגישה הזו. מיטה, נקודה. כי אני תשוש, לעזאזל."

"כולנו תשושים," שחקן כנף שמאלי מתחיל בשם הית' מציין.

"כן, די, ברוך הבא למועדון העייפים," קובי, אחד משחקני השנה האחרונה שלנו, מלגלג.

אני חוצה את החדר לעבר המטבח, ולוקח בקבוק מים. כן, אני שומע אותם. החודש האחרון היה אינטנסיבי. כל קבוצה מתחרה שאני מדבר איתה שקועה עמוק בתחרויות שלה, וזה אומר חודש מלא בהוקי התחרותי ביותר שאי פעם תראו. כולנו משתוקקים להזמנה האוטומטית לליגה הלאומית, ואם זה ייכשל, אז אנחנו מקווים לניקוד מספיק טוב כדי להיבחר למשחקי הגמר. עונות שלמות נמצאות בסיכון פה.

"כן," אני מסכים ופותח את הבקבוק שלי. "כולנו עייפים. אני בקושי מצליח להשאיר את העיניים פקוחות בשיעורים. כל הגוף שלי חבורה אחת גדולה. אני חי ונושם את משחקי הגמר האלה. אני כפייתי בכל הקשור לאסטרטגיה וחושב על זה כל לילה לפני השינה." אני לוגם באיטיות. "אבל זה מה שהתחייבנו לו, ואנו קרובים כל כך לקטוף את הפירות. המשחק הזה נגד 'פרינסטון' יהיה הקשה ביותר שלנו כל העונה."

"אני לא מודאג מ'פרינסטון'," קובי אומר ומגחך בשחצנות. "כבר ניצחנו אותם פעם אחת השנה."

"מוקדם מאוד בעונה," אני מציין. "הם הגבירו את הקצב מאז. הם ניצחו בענק ברבע הגמר נגד 'יוניון'."

"אז?" קובי מושך בכתפיו. "אנחנו ניצחנו בענק בסדרה שלנו גם כן."

הוא צודק. בסוף השבוע שעבר שיחקנו את משחק ההוקי הכי טוב ששיחקנו אי פעם. אך אנו בחצי הגמר עכשיו. והכול נעשה אמיתי יותר.

"כבר לא מדובר פה על השניים הכי טובים מתוך שלושה," אני

מזכיר לחברה. "מדובר פה בשיטת האלימינציה. אם נפסיד, אנחנו בחוץ."

"אחרי העונה שלנו?" דמיטרי אומר. "יבחרו בנו לטורניר הלאומי גם אם לא נגיע לגמר בוועידה."

"ואתה מוכן לסכן את כל העונה שלנו עם זה?" אני מתריס. "אתה לא מעדיף להיות בטוח שנקבל את ההזמנה האוטומטית ההיא?"
"טוב, כן, אבל –"

"אין אבל", אני קוטע אותו. "אני לא מתכוון לתלות את התקוות שלנו באפשרות שהעונה שלנו אולי תהיה מספיק טובה כדי להתקדם הלאה. אני רוצה להיות בטוח שנקרע ל'פרינסטון' את התחת בסוף השבוע הקרוב. זה מובן?"
"כן, אדוני, דמיטרי ממלמל."

"כן, אדוני, חלק מהשחקנים הצעירים יותר חוזרים אחריו. "אמרתי לכם, אתם לא צריכים לקרוא לי אדוני. אלוהים אדירים." "אתה רוצה שנקרא לך אלוהים אדירים?" ברוקס ממצמץ בתמימות.

"גם לא זה. אני רק רוצה שתנצחו. אני רוצה שאנחנו ננצח." ולעזאזל, אנחנו קרובים כל כך שאני ממש יכול לטעום את טעם הניצחון.

עברו כבר... פאק, אני אפילו לא יודע כמה שנים עברו מאז ש'הרווארד' זכו באליפות ליגת המכללות הלאומית. לא בתקופה שלי, בכל אופן.

"מתי בפעם האחרונה 'הארגמן' זכו ב'פרוזן פור'?" אני שואל את אלדריק, איש הסטטיסטיקות התורן שלנו. שהמוח שלו זה כמו אנציקלופדיה שלמה. הוא יודע כל פיסת מידע שיש לדעת על הוקי, גם הדברים הזניחים ביותר.

"1989", הוא אומר.

"89", אני חוזר אחריו. "עברו כמעט שלושים שנה מאז שקראנו לעצמנו אלופים לאומיים. משחקי ליגה לא נחשבים. משחקי הגמר בוועידה לא נחשבים. נשאיר את העיניים שלנו על הפרס הגדול."

אני מעביר את מבטי שוב על פני החדר. ובאופן מעצבן ביותר, מקארת'י שוב מסתכל על הנייד שלו, ואפילו לא מנסה להסתיר את זה. "ברצינות, יש לך מושג בכלל מה נַעֲשֶׂה לזין שלי כששלחת לי הודעה לגבי הפגישה הזו?" ברוקס מקטר. "זה כלל סירופ שוקולד". חלק מהחבר'ה שורקים בהתלהבות.

"וכל מה שרציית זה לתת לנו נאום מהסרט 'נס הנחישות'? אז כן, אנחנו מבינים את זה," ברוקס אומר. "אנחנו חייבים לנצח." "כן, אנחנו חייבים. ומה שאנו לא צריכים זה הסחות דעת." אני יורה לעבר ברוקס מבט מכוון, ואז מעביר את אותו מבט לעבר מקארת'י.

שחקן השנה השנייה נראה מזועזע. "מה?" "זה מכוון גם אליך." אני נועל את מבטי על שלו. "תפסיק לשחק משחקים עם הבת של צ'אד ג'נסן."

הבעתו נעשית מיוסרת. אני לא מרגיש רע שחשפתי את מקארת'י לאלה שלא ידעו, כי אני די בטוח שכולם ואימא שלהם כבר יודעים. הוא עונד את הזיונים שלו עם ברנה כמו אות של כבוד. הוא אומנם לא מתנהג כמו שמוק ומדבר על זה בחדרי הלכשה, אך הוא גם לא סותם את הפה על כמה שהבחורה יפיפייה.

"תראה, אני בדרך כלל לא אומר לכם מה לעשות עם הזין שלכם, אבל מדובר פה בכמה שבועות בודדים. אני בטוח שתצליחו להשאיר אותו בתחתונים בתקופה הקצרה הזו."

"אז לאף אחד אסור להזדיין?" שחקן שנה ראשונה בשם ג'ונה מצייץ, מזועזע. "כי אם על זה מדובר, אז אני רוצה שאתה, תתקשר לחברה שלי ותגיד לה את זה."

"שיהיה לך במזל, קפטן. וי חולת סקס," הית' אומר בגיחוך, ומתכוון לחברתו משכבר הימים של ג'ונה.

"וחכה רגע – לא עזבת את הבר עם איזו ג'ינג'ית חתיכה באותו לילה?" קובי שואל. "כי לי זה נשמע שאתה לא נוהג כפי שאתה מטיף, אחי."

"צביעות היא משענתו של השטן," ברוקס אומר ברצינות.

אני מדחיק אנחה ומרים את היד כדי להשתיק אותם. "אני לא אומר בלי סטוצים. אני אומר בלי הסחות דעת. אם אתם לא מסוגלים להתמודד עם הסטוץ, אל תעשו את זה. ג'ונה – אתה ווי מזדיינים כמו שפנים וזה מעולם לא השפיע על הביצועים שלך על הקרח. אז תמשיכו להזדיין כמו שפנים מצידי. אבל אתה –" מקארתי זוכה לעוד מבט נוקב. "אתה מפשל באימונים כל השבוע."

"לא, אני לא," הוא מוחה.

השוער שלנו, ג'והנסון, מתערב. "פספסת את כל החבטות לשער באימון הבוקר."

מקארתי נראה המום. "אתה עצדת את כל החבטות שלי. אני צריך לאכול חרא כי אתה שוער טוב?"

"אתה המבקיע המצטיין שלנו אחרי ג'ייק," ג'והנסון עונה ומושך בכתפיו. "היית צריך להכניס לפחות שתיים מהן."

"ואיך זו אשמתה של ברנה אם יש לי יום קצת הפוך? אני –" הוא נעצר בפתאומיות ומסתכל על ידו. אני מניח שהנייד שלו זמזם מהודעה נכנסת.

"אלוהים אדירים, אתה מוכיח את הנקודה של קונלי," שחקן התקפה בשם פוטס רוטן לעבר מקארתי. "תכניס את הנייד שלך לכיס. חלק מאיתנו רוצים שהפגישה הזו תיגמר כדי שנוכל לחזור הביתה ולפתוח בקבוק בירה."

אני מסובב את הראש לעבר פוטס. "אפרופו בירה... אתה ובריי מוחרמים רשמית מכל מסיבות האגודה עד להודעה חדשה."

ויל בריי רוטן. "נו באמת, קונלי."

"פינג-פונג בירה זה כיף, אני מבין את זה, אך שניכם צריכים להתנזר. בשם האלוהים, אתה מתחיל לגדל כרס-בירה, פוטס."

כל העיניים בחדר ננעלות על הבטן שלו. שמכוסה כרגע בסווטשירט עבה של 'הרווארד', אך אני רואה את הבחור בחדר ההלבשה מדי יום. אני יודע מה יש שם מתחת.

ברוקס מצקצק לעברי. "אני לא מאמין שאתה משפיל את פוטס בגלל הגוף שלו."

אני זועף לעבר שותפי לדירה. "אני לא משפיל אותו בגלל הגוף שלו. אני רק מציין שכל תחרויות הפינג-פונג בירה האלה מאיטות אותו על הקרח."

"זה נכון," פוטס אומר בהבעה קודרת. "אני באמת גרוע לאחרונה." מישהו נוחר בבוז.

"אתה לא גרוע," אני מבטיח לו. "אבל כן, אתה חייב להפסיק עם הבירה למשך שבועיים. ואתה –" תורו של ווסטון עכשיו. "הגיע הזמן שגם אתה תתנזר."

"לך תזדיין. סקס מעניק לי את כוחות־העל שלי."

אני מגלגל עיניים. אני עושה את זה הרבה בסביבתו של ברוקס. "אני לא מדבר על סקס. אני מדבר על ה'ממתקים' במסיבות." הלסת שלו מתכווצת מייד. הוא יודע בדיוק למה אני מתכוון, וגם חברינו לקבוצה. זה לא סוד שברוקס אוהב לקחת סמים במסיבות. ג'וינט פה, שורה של קוקאין שם. הוא נזהר בזמנים ובכמויות שהוא לוקח, והעובדה שקוקאין נשאר בדם למשך ארבעים ושמונה שעות בלבד מקילה על כל העניין.

וזה לא אומר שאני סובל את החרא הזה. כי אני לא. אך להגיד לברוקס מה לעשות זה יעיל בערך כמו לדבר אל הקיר. פעם איימתי בפניו שאספר למאמן, והוא בתגובה אמר לי ללכת על זה. הוא משחק הוקי כי זה כף, לא כי הוא מאוהב במשחק ורוצה להגיע לליגה המקצועית. אין לו בעיה לוותר על זה, הוא יעשה זאת מבלי להניד עפעף, ואיומים לא עובדים על מישהו שלא מפחד להפסיד.

הוא לא הראשון שצורך סמים פה ושם, והוא לא יהיה האחרון. אף שכמו שזה נראה, הוא לוקח את זה רק מדי פעם, והוא מעולם לא עושה סמים ביום שבו יש משחק. אך באפטר־פרטי? הכול פתוח.

"אם יתפסו אותך עם זה או תיכשל בבדיקת שתן, אתה יודע מה יקרה. אז מזל טוב, אתה עומד להיות נקי לגמרי עד אחרי ה'פרוץ פור', " אני מודיע לו. "אתה מבין אותי?"

לאחר שנייה ארוכה ומתוחה, ראשו מתנועע בהנהון. "אני מבין אותך."

"יופי." אני פונה לאחרים. "בואו נתמקד בלהביס את 'פרינסטון' בסוף השבוע הקרוב. כל השאר משני."

קובי יורה חיוך משתחצן לעברי. "ועל מה אתה מוותר, קפטן?" הגבות שלי מתכווצות. "על מה אתה מדבר?" "זימנת פגישת קבוצה. אתה אומר למקארתי המסכן שהוא לא יכול להשתמש בזין שלו יותר, אתה לוקח מווסטון את 'ממתקי' המסיבות שלו, ואתה מונע מפוטס ובריי להתמודד על התואר אלופי הפינג-פונג בירה. ומה אתה מתכוון לעשות למען הקבוצה?" דממה משתררת בדירה.

לרגע אחד אני חסר מילים. הוא אמיתי? אני מכניס לפחות שער אחד בכל משחק. אם מישהו אחר מבקיע, זה בדרך כלל בסיוע שלי. אני המחליק המהיר ביותר בחוף המזרחי, ואני קפטן מעולה. אני פותח את הפה כדי לענות כשקובי מתחיל לצחוק. "אחי, היית צריך לראות את הפרצוף שלך." הוא מחייך אליי. "תירגע. אתה עושה הרבה. אתה הקפטן הכי טוב שאי פעם היה לנו."

"איי-איי," חלק מהחבר'ה קוראים בקול. אני נרגע. אבל יש משהו במה שקובי אמר. "תראו, אני לא מוכן להתנצל על כך שאני רוצה שנהיה ממוקדים, אבל אני מצטער אם אני קשה איתכם. במיוחד איתך, מקארתי." כל מה שאני מבקש זה שנשאיר את הראשים שלנו במשחק, האם נוכל לעשות את זה?" כעשרים ראשים מהנהנים אליי חזרה.

"יופי." אני מוחא כפיים. "אתם יכולים ללכת עכשיו. לכו לישון ותבואו במיטבכם לאימון מחר בבוקר."

הפגישה מסתיימת, והחבורה מתפזרת. ופעם נוספת, השכנים שלנו נאלצים לסבול את כל הצעדים, והפעם מדובר בצעדים כבדים של למעלה מעשרים שחקני הוקי שיוורדים במדרגות. "אבא, אני יכול בבקשה לחזור לחדר שלי עכשיו?" ברוקס שואל בציניות.

אני מחייך אליו. "כן בני, אתה יכול. אני אנעל."

הוא מרים את האצבע האמצעית שלו כשהוא ממחר לעבר חדר השנינה. ובניתיים, מקארת'י משתהה ליד דלת הכניסה ומחכה לי.

"מה אני אמור להגיד לברנה?" הוא שואל.

קשה לי לדעת אם הוא כועס, כי ההבעה על פניו לא חושפת דבר. "רק תגיד לה שאתה צריך להתמקד בטורניר. תגיד לה שתיפגשו אחרי שהעונה תיגמר."

הם לעולם לא יהיו יחד שוב.

אני לא אומר את המחשבה הזו בקול, אך אני יודע שזה נכון. ברנה ג'נסן מעולם לא תסכים להישאר בהמתנה בשביל אף אחד, שלא נדבר על שחקן מ'הרווארד'. אם מקארת'י יסיים את זה, אפילו זמנית, היא תהפוך את זה לפרידה קבועה.

"בראייר' זכו בשלוש אליפויות לאומיות בעשור האחרון," אני אומר ישירות. "ובניתיים, אנחנו פה, חסרי ניצחונות. זה לא מקובל, ילד. אז תגיד לי, מה חשוב לך יותר – שברנה ג'נסן תדפוק לך את המוח או להביס את הקבוצה שלה?"

"להביס את הקבוצה שלה," הוא אומר מייד.

בלי היסוס. זה מוצא חן בעיניי. "אז בוא נביס אותם. תעשה את מה שצריך לעשות."

מקארת'י מהנהן ויוצא מהדלת. אני נועל אחריו.

האם אני מרחם עליו? אולי קצת. אך כל אחד יכול לראות שהוא וברנה לא נועדו להיות יחד. היא אמרה את זה בעצמה.

אני רק מזרוז את הצפוי לקרות.

פרק 3

ברנה

"איפה היית? התקשרתי אלייך שלוש פעמים, ברנה."
הנימה הנוקשה של אבי תמיד גורמת למגננות שלי לעלות. הוא מדבר אליי כמו שהוא מדבר לשחקנים שלו – בקצרה, ובחוסר סבלנות וסלחנות. הייתי רוצה להגיד שזה תמיד היה ככה, שהוא נבח ונהם לעברי כל חיי. אך זה יהיה שקר.

אבי לא תמיד דיבר אליי בחוסר סבלנות. אימא שלי מתה בתאונת דרכים כשהייתי בת שבע, וזה הכריח את אבא שלי לגלם את התפקיד האימהי נוסף על תפקיד ההורה. והוא היה טוב בשניהם. הוא היה מדבר אליי באהבה ובארשת עדינה בפניו ובקולו. הוא היה מרים אותי לחיקו ופורע את שיערי ואומר, "תספרי לי איך היה בבית הספר היום, מתוקה שלי." הכינוי שלו בשבילי היה 'מתוקה שלי', בשם האלוהים.

אך זה היה מזמן. כיום, אני פשוט ברנה, ואני לא זוכרת את הפעם האחרונה שקישרתי את המילים 'אהבה' או 'עדינות' לאבא שלי.
"הלכתי הביתה ברגל במבול", אני עונה. "לא יכולתי לענות."
"הלכת ברגל מאיפה?"

אני פותחת את הרוכסן במגפיים שלי במסדרון הצפוף של דירת המרתף שלי. אני שוכרת אותה מזוג נחמד בשם מארק ונדי, שלשניהם יש לא מעט נסיעות מטעם העבודה. תוסיפו לזה את הכניסה הנפרדת שלי, ואני יכולה לעבור שבועות מבלי שתהיה לי שום אינטראקציה איתם.

"מהדיינר של 'דלה'. שתיתי קפה עם חבר'ה," אני אומרת.

"כל כך מאוחר?"

"מאוחר?" אני מותחת את צווארי לעבר המטבח, שקטן יותר

מהמסדרון, ומסתכלת על השעון של המיקרוגל. "בקושי עשר."

"אין לך ריאיון מחר?"

"כן, אז? אתה חושב שזה שאני חוזרת בתשע וחצי אומר

שלא אשמע את השעון המעורר שלי?" אני לא יכולה לנקות את

הנימה הציניית מקולי. לפעמים קשה לא להגיב בציניות כפי שהוא

מגיב.

הוא מתעלם מהעקיצה. "דיברתי עם מישהו מהערוץ היום," הוא

אומר. "סטאן סמואלס – הוא מנהל את תא השליטה המרכזי, בחור

טוב." קולו של אבא הופך צרוד. "אמרתי לו שאת מגיעה מחר ושיזרוק

איזו מילה טובה בשבילך."

אני מתרככת קלות. "אה. זה נחמד מצידך. אני מעריכה את זה."

יש אנשים שהיו מרגישים מובכים לבקש טובות כדי להתקדם, אך לי

אין שום בעיה לנצל את הקשרים של אבא שלי אם זה יעזור לי להשיג

את ההתמחות הזו. זה סופר־תחרותי, ואף שאני יותר ממתאימה –

קרעתי את התחת כדי להיות כזו – אני בעמדת נחיתות כי אני אישה.

לצערי הרב, התחום הזה נשלט בידי גברים.

תוכנית השדרים וכתבי הספורט ב'בראיר' מציעה התמחות

רשמית לסטודנטים בשנה האחרונה שלהם, אך אני מקווה להקדים

את כולם. אם אוכל למצוא משרת מתמחה לקיץ ב'הוקינגט', יש סיכוי

טוב שאוכל להמשיך לעבוד שם בשנת הלימודים האחרונה שלי. וזה

אומר שיהיה לי יתרון על פני חבריי ללימודים ועבודה פוטנציאלית

כשאסיים את הלימודים.

המטרה הסופית שלי תמיד הייתה להיות עיתונאית ספורט. כן, 'הוקינט' רק בן עשר (ומאגר היצירתיות כנראה נגמר ביום שבו הם בחרו את השם שלהם), אך הערוץ משרד הוקי באופן בלעדי, וכשהוא עלה לאוויר, הוא מילא חלל עמוק בתחום סיקורי הספורט. אני צופה בערוץ ESPN באדיקות, אך אחת התלונות העיקריות על הערוץ הזה היא על הדרך המשעממת שבה הם מסקרים הוקי. וזה ממש מחפיר. זאת אומרת, בתיאוריה, הוקי זה הספורט הרביעי העיקרי במדינה, אך הערוצים הגדולים יותר מתייחסים אליו כאילו שזה פחות חשוב מ'נאסקאר' או טניס או – צמרמורת עוברת בי – גולף.

אני חולמת להיות מול המצלמה ולשבת עם הפרשנים בשולחן של הילדים הגדולים, לנתח רגעי שיא ומשחקים, ולהביע בקול את התחזיות שלי. עיתונאות ספורט זה מסלול קשוח לאישה, אבל אני מכירה את ההוקי שלי, ואני בטוחה שאשחק אותה בענק בריאיון שלי מחר.

"תודיעי לי איך היה," אבא מצווה.

"בסדר." וכשאני חוצה את הסלון, הגרב השמאלית שלי נוגעת במשהו רטוב, ואני צווחת.

אבא מייד דואג. "את בסדר?"

"מצטערת, אני בסדר. השטיח רטוב. כנראה שפכתי משהו – אני נעצרת כשאני מבחינה בשלולית קטנה מול דלת ההזזה שנפתחת לחצר האחורית. עדיין יורד גשם בחוץ, והטיפות נוחתות בקצב יציב על פטיו האבן." "שיט. המים מצטברים בדלת האחורית."
 "זה לא טוב. עם מה אנחנו מתמודדים? מים שמתנקזים לתוך הבית?"

"מאיפה אני יודעת? אתה חושב שלמדתי על ניקוז לפני שעברתי לפה?" הוא לא יכול לראות אותי מגלגלת עיניים, אך אני מקווה שהוא יכול לשמוע את זה בקולי.

"תגידי לי מאיפה הלחות מגיעה."

"אמרתי לך, זה בעיקר סביב דלת ההזזה." אני עושה סיבוב בסלון

שנמשך בערך, אה, שלוש שניות. הנקודה הרטובה היחידה קרובה לדלת.

"בסדר. טוב, זה סימן טוב. זה אומר שזה כנראה לא הצינורות. אך אם אלה מי הגשמים מהניקוז, יכולים להיות מספר אשמים בזה. שביל הגישה מרוצף?"
"כן."

"בעלי הבית שלך צריכים לשקול כנראה את אופציות הניקוז שלהם. תתקשרי אליהם מחר ותגידי להם לבדוק את זה."
"בסדר."
"אני מתכוון לזה."

"אמרתי בסדר." אני יודעת שהוא מנסה לעזור, אך למה הוא חייב לדבר אליי בנימה כזו? כל דבר עם צ'אד ג'נסן הוא פקודה, לא הצעה.

הוא לא איש רע, אני יודעת את זה. הוא פשוט מגונן מדי, ופעם אולי הייתה לו סיבה להיות כזה. אבל אני גרה לבד כבר שלוש שנים. אני יכולה לדאוג לעצמי.

"ותהיי בחצי הגמר בשבת בלילה?" אבא שואל.
"אני לא יכולה," אני אומרת, ובאמת מצטערת שאפספס משחק חשוב כל כך. אך קבעתי את התוכניות האלה מזמן. "אני מבקרת את טאנסי, זוכר?" טאנסי היא בת הדודה האהובה עליי ביותר. היא בתה של שריל, אחותו הגדולה של אבא שלי.
"זה בסוף השבוע הזה?"

"כן."
"טוב, בסדר. תמסרי להם דרישת שלום ממני. תגידי לה שאני מצפה לראות אותה ואת נוח בפסחא."
"בסדר."

"את מתכוונת לישון שם?" קולו נשמע קצת חד.
"שני לילות, למען האמת. אני נוסעת לבוסטון מחר, וחוזרת בראשון."
"אל תעשי –" הוא נעצר.

"אל תעשי מה?" הפעם הנימה שלי נשמעת חדה יותר.
 "אל תעשי שום דבר חסר אחריות. אל תשתי יותר מדי. תשמרי
 על עצמך."

אני מעריכה שהוא לא אומר, "אל תשתי בכלל", אך זה כנראה
 מפני שהוא יודע שהוא לא יכול לעצור אותי. מרגע שמלאו לי שמונה-
 עשרה, הוא כבר לא יכול היה להכריח אותי להקפיד להגיע הביתה
 בשעה שהוא קבע או להתנהל לפי החוקים שלו יותר. ומרגע שמלאו
 לי עשרים ואחת, הוא כבר לא היה יכול לעצור אותי מלשתות משקה
 או שניים.

"אשמור על עצמי", אני מבטיחה, כי זו ההבטחה היחידה שאני
 יכולה להבטיח בוודאות.

"ברן", הוא אומר. ואז נעצר שוב.

אני מרגישה שרוב השיחות עם אבא שלי מתנהלות ככה. מתחילות
 ומפסיקות. מילים שאנו רוצים להגיד, ומילים שאנו לא אומרים. קשה
 כל כך להתחבר אליו.

"אבא, נוכל לנתק עכשיו? אני רוצה לעשות מקלחת חמה ולהתכונן
 לשינה. אני צריכה להתעורר מוקדם מחר."

"בסדר. תודיעי לי איך היה בריאיון." הוא משתהה לרגע. כשהוא
 מדבר שוב, זה כדי להכריח עידוד נדיר ביותר. "זה קטן עלייך."

"תודה. לילה טוב, אבא."

"לילה טוב, ברנה."

אני מנתקת ועושה בדיוק את מה שאמרתי לו שאעשה – מקלחת
 לוהטת, כי הליכה של עשרים דקות ברגל הקפיאו אותי עד העצם. אני
 אדומה יותר מלובסטר כשאני יוצאת מתא המקלחת הצפוף. אין לי
 אמבט בחדר האמבטיה הקטן שלי, וזה חבל. אמבטיות חמות זה הדבר
 הכי טוב בעולם.

אני לא אוהבת לישון עם שיער רטוב, אז אני מייבשת אותה
 במהירות ואחר כך מחטטת בשידה שלי בחיפוש אחר אחת
 מהפיג'מות הכי חמות שלי. אני מתפשרת על מכנסיים משובצים
 וחולצת טי דקה עם שרוולים ארוכים ולוגו של 'אוניברסיטת בראייר'.

מרתפים נוטים להיות קרים, והדירה שלי לא יוצאת מהכלל. אני מופתעת שלא חטפתי דלקת ריאות במהלך שבעת החודשים שבהם חייתי פה.

וכשאני נכנסת מתחת לשמיכות, אני מנתקת את הנייד מהמטען ומגלה שיחה שלא נענתה מסאמר. יש לי הרגשה שהיא תתקשר שוב אם לא אגיב, כנראה חמש שניות אחרי שאירדם, אז אני מצלצלת אליה חזרה לפני שהיא תוכל להרוס לי את שנת הלילה שלי.

"את כועסת עליי?" כך היא עונה לשיחה שלי.
 "לא." אני מתכרבלת על הצד, ומאזנת את הנייד על הכתף.
 "אפילו שארגנתי לך פגישה עם ג'ולז ואמרתי לך שאפשר לסמוך עליו?" קולה מהדהד מאשמה.

"אני אדם בוגר, סאמר. לא הכרחת אותי להגיד כן."
 "אני יודעת. אבל אני מרגישה נורא. אני לא מאמינה שהוא לא הגיע."
 "אל תחשבי על זה. אני לא כועסת בכלל. אם כבר, אז התחמקתי מכדור."

"בסדר, יופי." בקולה נשמעת הקלה. "אמצא לך מישהו עוד יותר חתיך."
 "ממש לא," אני אומרת בקול עליז. "את משוחררת רשמית מתפקיד המשדכת – שאת לקחת על עצמך, דרך אגב. תסמכי עליי, בייבס, יש לי אפס בעיות כשזה מגיע לפגישות עם גברים."
 "כן, את טובה בלפגוש אותם. אבל לצאת איתם? את גרועה בזה."
 אני מוחה במהירות. "כי אני לא מחפשת לצאת עם אף אחד."
 "למה לא? זה כיף שיש חבר."

בטח, אולי כשהחבר שלך הוא קולין פיצג'רלד. סאמר יוצאת עם אחד הבחורים הכי מקסימים שאי פעם פגשתי. אינטליגנט, טוב לב, פיקח, ושלא נדבר על חתיך הורס.
 "את ופיצי עדיין באובססיה אחד כלפי השני?"
 "ממש באובססיה. הוא סובל את השיגעונות שלי, ואני סובלת את החנוניות שלו. ונוסף על כך, יש לנו את הסקס הכי טוב בעולם."

בטח, אולי כשהחבר שלך הוא קולין פיצג'רלד. סאמר יוצאת עם אחד הבחורים הכי מקסימים שאי פעם פגשתי. אינטליגנט, טוב לב, פיקח, ושלא נדבר על חתיך הורס.

"את ופיצי עדיין באובססיה אחד כלפי השני?"
 "ממש באובססיה. הוא סובל את השיגעונות שלי, ואני סובלת את החנוניות שלו. ונוסף על כך, יש לנו את הסקס הכי טוב בעולם."

"אני מוכנה להתערב שהאנטר אוהב את זה," אני אומרת בצניניות.
 "אני מקווה שאת לא צרחנית."

האנטר דבנפורט הוא השותף לדירה של סאמר ופיץ, והוא נדחה לאחרונה על ידי סאמר. היא הסכימה לצאת איתו לדייט, אך הבינה שהרגשות שלה כלפי פיץ חזקים מדי בשביל להתעלם מהם. האנטר לא קיבל את זה טוב.

"אלוהים, אין לך מושג כמה קשה זה להיות בשקט כשפיץ מבצע את הקסמים הקסומים שלו על הגוף שלי," סאמר אומרת באנחה.

"קסמים קסומים?"

"כן, קסמים קסומים. אבל אם את מודאגת שהאנטר שוכב במיטה ומקשיב לנו בעודו בוכה בלי סוף, תשכחי מזה. כל לילה יש לו בחורה אחרת במיטה."

"כל הכבוד לו." אני מגחכת. "אני בטוחה שהוליס ירוק מקנאה."
 "אני לא בטוחה שמייק הבחין בזה בכלל. הוא עסוק מדי בלערוג אלייך."

"עדיין?" לעזאזל. קיוויתי שהוא התגבר על זה כבר.

אני עוצמת עיניים לרגע. עשיתי כמה דברים טיפשיים בחיי, ולשכב עם מייק הוליס נמצא במקום גבוה ברשימה הזו. שנינו היינו שיכורים לגמרי, אז כל מה שעשינו זה לחלוק כמה דקות של התמזמות מרושלת ונרדמתי תוך כדי שעשיתי לו ביד. זה בהחלט לא היה מהרגעים הטובים ביותר שלי, וזה לא היה כזה בלתי נשכח. אין לי מושג למה הוא רוצה שידור חוזר.

"הוא מוקסם," סאמר מאשרת.

"זה יעבור לו."

היא מצחקקת, אך ההומור מתפוגג במהירות. "האנטר מתנהג אלינו מגעיל," היא מודה. "כשהוא לא מזיין בערך כל דבר שזו בחצאית."

"אני מניחה שהוא היה ממש דלוק עלייך?"

"האמת? אני לא חושבת שזה קשור אליי. אני חושבת שזה קשור

לפיץ."

"אני יכולה לראות את זה. הוא רוצה לזיין את פיץ, אני אומרת ברצינות. "זאת אומרת, מי לא היה רוצה?"

"לא, פרחחית שכמותך. פיץ שיקר לו בפנים כשהאנטר שאל אותו אם הוא דלוק עליי. האנטר רואה את זה כבגידה בקוד האחים." "קוד האחים קדוש," אני חייבת להסכים. "במיוחד בין חברים לקבוצה."

"אני יודעת. פיץ אומר שיש הרבה מתח באימונים." "סאמר גונחת. "ואם זה ישפיע על התפקוד שלהם בחצי הגמר, בי? זה אומר ש'ייל' יעלו לגמר."

"אבא שלי יאפס אותם," אני מבטיחה לה. "ותגידי מה שאת רוצה על האנטר, אבל הוא אוהב לנצח במשחקי הוקי. הוא לא ייתן לסכסוך על בחורה – בלי להעליב – להסיח את דעתו מהניצחון." "כדאי לי –"

זמזום באוזן משתיק את השאלה שלה.

"מה זה היה?"

"הודעת טקסט," אני מסבירה. "מצטערת, תמשיכי. מה אמרת?" "תהיתי אם כדאי לי לדבר איתו שוב."

"אני לא חושבת שזה ישנה. הוא חמור עקשן. אך בסופו של דבר הוא ילבש את מכנסי הילד הגדול שלו ויתגבר על זה." "אני מקווה מאוד."

אנו מפטטות עוד קצת, עד שאני מתחילה להרגיש שהעפעפיים שלי נעשים כבדים. "סאמר. אני נכנסת לישון עכשיו, בייבס. יש לי את הריאיון ההוא בבוקר."

"בסדר. תתקשרי אליי מחר. אוהבת אותך."

"גם אני אותך."

אני עומדת לכבות את המנורה על השידה ליד המיטה כשאני נזכרת בהודעה. אני מקישה על אייקון ההודעות ומצירה עיניים כשאני רואה את שמו של מקארט'י.

היי בי. היה לי ממש מדהים לבלות איתך, אבל אני חייב לקחת צעד אחורה לזמן־מה. לפחות עד אחרי משחק הגמר. אני חייב

להתמקד במשחק, את מבינה? אתקשר אלייך כרגע שהכול יירגע,
טוב? נשיקות

הלסת שלי נפערת מהלם. זו בדיחה?
אני קוראת את ההודעה שוב, ולא, ההודעה לא משתנה. מקארת'י
באמת סיים את זה.
נראה שג'ייק קונלי הכריז כרגע על מלחמה.

פרק 4

ברנה

ברוב המצבים בחיי אני בדרך כלל יודעת לעמוד על שלי. מעולם לא סבלתי מחרדה, ושום דבר לא באמת מפחיד אותי, אפילו לא אבא שלי, שידוע כאדם שגרם לגברים בוגרים לבכות במבט אחד בלבד. וזו לא הגזמה – ראיתי את זה קורה פעם.

אך הבוקר כפות ידיי מזיעות ופרפרים מרושעים מכרסמים לי את הבטן, והכול הודות למנהל הזה מ'הוקינט', אד מולדר, שהתנהג בצורה דוחה כבר *בהתחלה*. הוא גבוה, קירח ומפחיד, והדבר הראשון שהוא עושה לאחר שהוא לוחץ את ידי זה לשאול למה בחורה יפה כמוני מחפשת עבודה *מאחורי המצלמה*.

אני מסתירה את הזעף שעולה לי מההערה הסקסיסטית. אחד מהמורים שלי ב'בראייר', טריסטן, התמחה פה פעם והזהיר אותי שמולדר שמוק רציני. אך טריסטן גם אמר שאף אחד מהמתמחים לא מדווח ישירות לאד מולדר, וזה אומר שלא אצטרך להתעסק איתו מעבר לריאיון הזה. הוא רק מכשול אחד בדרך שאני חייבת לעבור כדי להשיג התמחות ששווה זהב.

"ובכן, כפי שצוין במכתב המקדים שלי, אני רוצה בסופו של דבר

להיות פרשנית טלוויזיה או כתבת, אך אני מקווה לצבור ניסיון גם מאחורי הקלעים. אני מתמחה ב'עיתונות משודרת' ב'בראייר', כפי שאתה כבר יודע. בשנה הבאה אעשה סטאז' ב – "ההתמחות הזו אינה בתשלום, הוא קוטע אותי. "את מודעת לזה?"

הוא תופס אותי לא מוכנה. כפות ידיי מתכסות לחות כשאני מפתלת אותן יחד, אז אני מניחה אותן על הברכיים. "אה. כן, אני מודעת לזה."

"יופי. קלטתי שבזמן שמועמדים גברים מגיעים לפה הם יודעים את כל הפרטים, והנשים בדרך כלל מצפות לקבל תשלום." הוא עבר מסקסיסט באופן מעומעם לגס ביותר. וההערה גם לא נשמעת הגיונית במיוחד. בתפקיד שהופיע באתר של 'הוקינט', צוין במפורש שזו התמחות ללא תשלום. למה שגברים יצפו לדבר אחד ונשים לדבר אחר? הוא רמז שנשים לא קוראות את הגדרת התפקיד בצורה נכונה? או שאנחנו בכלל לא יודעות לקרוא?

אגלי זיעה מכסים לי את העורף. אני ממש לא במיטבי פה. "אז. ברנדה. ספרי לי על עצמך."

אני בולעת בכבדות. הוא קרא לי ברנדה. כדאי לי לתקן אותו? ברור שאת צריכה לתקן אותו. שיזדיין האיש הזה. הוא קטן עלייך. ברנדה הבטוחה בעצמה – התכוונתי לברנה – מרימה את ראשה המרהיב.

"האמת היא שקוראים לי ברנה," אני אומרת, "ואני חושבת שאתאים פה מאוד. בראש ובראשונה, אני אוהבת הוקי. זה – "אבא שלך זה צ'אד ג'נסן." הלסת שלו עולה ויורדת, ואני קולטת שהוא לועס מסטיק. ממש ברמה.

אני עונה בנימה זהירה. "כן, זה נכון." "מאמן שזכה באליפויות. וגם ניצחונות בכמה אליפויות פרוזן פור', נכון?"

אני מהנהנת. "הוא מאמן מעולה."

מולדר מהנהן חזרה. "את בטח גאה בו. מה לדעתך החוזה הכי גדולה שלך, חוץ מזה שיש לך אבא חצי-מפורסם?"
 אני מכריחה את עצמי להתעלם מהנימה העוקצנית בשאלה שלו ואומרת, "אני חכמה. אני מגיבה מהר למצבים. אני פורחת תחת לחץ. והכי הרבה, אני באמת אוהבת את הספורט הזה. הוקי זה –" והוא כבר לא מקשיב לי.

מבטו עבר למסך המחשב, והוא עדיין לועס מסטיק כמו סוס שלועס עשב. החלון מאחורי השולחן שלו מעניק הצצה מטושטשת להשתקפות מהמסך שלו... הוא מסתכל על רשימה של קבוצות ההוקי המצטיינות? אני חושבת שזה דף ניקוד הקבוצות באתר של ESPN.

הוא מסתכל עליי לפתע. "מי הקבוצה שלך?"
 אני מקמטת את המצח. "הקבוצה שלי במכללה או –"
 "בליגת ההוקי האומית," הוא קוטע אותי בחוסר סבלנות. "את מי את מעודדת, ברנדה."
 "ברנה," אני אומרת בשיניים חורקות. "אני מעודדת את ה'ברואינס', כמוכן. מה איתך?"

מולדר נוחר בזלזול. 'אווילרס'. אני קנדי בלב ובנשמה.
 אני מעמידה פני מעוניינת. "אה, זה מעניין. אז אתה מאדמונטון?"
 "נכון." עיניו חוזרות למסך המחשב שלו. בנימה לא מרוכזת הוא אומר, "מה לדעתך החולשה הכי גדולה שלך, חוץ מהעובדה שיש לך אבא חצי-מפורסם?"

אני בולעת תגובה כועסת. "אני יכולה להיות חסרת סבלנות לפעמים," אני מודה, כי אין סיכוי שאשתף פעולה עם הקטע הנדוש שהחולשה הכי גדולה שלי זה שאכפת לי יותר מדי או שאני עובדת קשה מדי. להקיא.

תשומת ליבו של מולדר חוזרת שוב לרשימת קבוצות ההוקי הטובות ביותר. שתיקה משתררת במשרד המרווח. אני זזה בעצבנות בכיסא ובוחנת את קופסאות הזכוכית שעל הקיר. אלה כל הפרסים שהתחנה זכתה בהם לאורך השנים, יחד עם מזכרות חתומות משחקני

הוקי מקצוענים. ויש שם גם הרבה מאוד מוצרים נלווים של קבוצת ה'אוילרס', אני מבחינה.

בקר ממול שני מסכים גדולים מציגים שתי תוכניות שונות: רגעי שיא של ליגת ההוקי הלאומית מסוף השבוע האחרון, וסרטון של עשר העונות הנפוצות ביותר, בספירה לאחור, של כל הזמנים. חבל שהטלוויזיות היו על השתק. לפחות אז יכולתי לשמוע משהו מעניין בזמן שמתעלמים ממני.

תסכול מטפס במעלה עמוד השררה שלי כמו קיסוס ומתלפף סביב גרוני. הוא לא מתייחס אליי בכלל. או שהוא המראיין הכי גרוע ביקום, מניאק מגעיל, או שהוא חושב שאני לא באמת מתאימה למשרה הזו.

או אולי זה כל הדברים שציינתי לעיל.

טריסטן טעה. אד מולדר לא שמוק – הוא מניאק רציני. אך לצערי הרב, התמחות טובה ומעשית ברשתות גדולות כמו 'הוקינט' לא מגיעות כל יום. שוק ההתמחות לא מציע יותר מדי. ואני גם לא נאיבית מספיק לחשוב שמולדר הוא מקרה יוצא דופן. חלק מהפרופסורים שלי, גברים ונשים כאחד, הזהירו אותי שעיתונות ספורט אינה התחום הכי מסביר פנים לנשים.

אצטרך להתמודד עם גברים כמו מולדר כל הקריירה שלי. לחטוף עצבים או לצאת בסערה מהמשרד שלו לא יעזור לי להשיג את המטרות שלי. אם כבר, זה 'יוכיח' את הנקודה שלו במוח המיזוגני שלו: שנשים רגשניות מדי, חלשות מדי, ולא מסוגלות לשרוד בתחום הספורט.

"אז. אני מכחכת בגרון. "מה יהיו התפקידים שלי אם אקבל את ההתמחות הזו?" אני כבר יודעת את התשובה – שיננתי בעל פה את התפקיד שפורסם, שלא נדבר על החקירה ברמת סיי-איי-איי שביצעתי על טריסטן המורה. אך כדאי לי לשאול שאלות, לאור העובדה שמולדר לא מעוניין להחזיר לי טובה.

ראשו מתרומם. "יש לנו שלוש משבצות פנויות למתמחים במחלקת ההפקה. אני ראש המחלקה ההיא."

אני תוהה אם הוא קולט שהוא לא ענה על השאלה. אני נושמת נשימה מרגיעה. "והתפקידים?"

"אינטנסיביים ביותר," הוא עונה. "תידרשי לרכז רגעי שיא של משחקים, להכין ערכות של קליפים, לעזור ליצור טיזורים ולאסוף חומרי גלם. את תשתתפי בפגישות הפקה, תעלי רעיונות לסיפורים..." הוא לא ממשיך, ומקיש על העכבר שלו כמה פעמים.

כלומר, התפקיד המושלם בשבילי. אני רוצה את זה. אני זקוקה לזה. אני נושכת את החך, ותוהה כיצד אוכל להפוך את הפגישה הנוראית הזו לטובתי.

אני לא זוכה להזדמנות. דפיקה קולנית נשמעת בדלת, והיא נפתחת עוד לפני שמולדר יכול להגיב. גבר מרוגש עם זקן לא מטופח מסתער לתוך המשרד.

"רומן מקלררי כרגע נעצר על אלימות במשפחה!"

מולדר מזנק מתוך כיסא העור שלו. "אתה צוחק עליי?"

"רץ ברשת סרטון וידיאו של זה. לא של המכות לאישה, אלא של המעצר."

"שאר הרשתות כבר עלו על זה?"

"לא." האיש המזוקן מקפץ במקום כמו ילד בחנות צעצועים, ונראה לא פחות מחמישים וחמש.

"איזה מגישים יש לנו על הסט?" מולדר שואל בדרכו לדלת.

"ג'ורג'יה כרגע הגיעה לפה –"

"לא," הבוס קוטע אותו. "לא בארנס. היא תנסה לתת לזה איזשהו

ספין שטוטי פמיניסטי. מי עוד?"

אני נושכת את השפה כדי להרחיק תגובה כועסת. ג'ורג'יה בארנס היא אחת משתי הנשים הפרשניות ב'הוקינט', והיא מדהימה. התוכנות שלה מעולות.

"קיפ הסקינס וטרבור טרנט. אבל הם בשידור חי כרגע. בתוכנית

'החמישייה בשישי'."

"שתזריין 'החמישייה בשישי'. תדאג שגרי יכתוב משהו, ואז תדאג

שקיפ וטרבור ידונו בזה לפרטי פרטים וינתחו את קליפ המעצר פריים

אחר פריים. אני רוצה תוכנית שלמה על כל הקטע הזה עם מקלרוי. מולדר נעצר בפתח דלתו, כשהוא נזכר לפתע בקיומי. "נסיים את זה ביום שני."

פי נפער בהלם. "מצטערת – מה?"

"תחזרי ביום שני," הוא נובח. "אנחנו מתמודדים פה עם משהו בלעדי באופן מפלצתי. החדשות לא מחכות לאיש, ברנדה."

"אבל –"

"יום שני, תשע בבוקר." ובזאת הוא נעלם.

אני בוהה בכניסה הריקה בהלם. מה לעזאזל קרה עכשיו? קודם הוא פתח את הריאיון עם כל מיני הערות סקסיסטיות, ואז הוא לא הקשיב למילה שאמרתי, ועכשיו הוא נוטש אותי באמצע הריאיון? אני מבינה ששחקן הוקי מקצועי שנעצר על התעללות באשתו זה סיפור חדשותי רציני, אבל... אני לא יכולה לחזור ביום שני. יש לי לימודים. טריסטן הזהיר אותי לגבי מולדר, אך האיש היה עוד יותר גרוע משציפיתי.

אני מרימה את התיק והמעיל שלי בעצבים וקמה. שיזדיין. אני לא חוזרת בשני. אני לא מתכוונת לתת למניאק הזה –

התמחות חלומית, אני מזכירה לעצמי, ואז חוזרת על זה פעם אחר פעם בראשי. ESPN ו'הוקינט' הם שני ערוצי הספורט הגדולים ביותר במדינה. וערוץ ESPN אינו מחפש עובדים.

ולפיכך...

נראה שאבריו מהלימודים ביום שני.

רושל, המזכירה הבלונדינית החמודה של מולדר מרימה את מבטה מהשולחן שלה כשאני צועדת לעברה. היא מתאמת מחדש את הריאיון, ואני יוצאת מהבניין של 'הוקינט' עם התחושה הכי נוראית בתת-מודע.

בפעם הראשונה מזה זמן רב לא יורד גשם, אז אני מזמינה 'אובר' ועומדת בחוץ על המדרכה. בזמן שאני מחכה אני מתקשרת לבת דודתי. "היי," אני אומרת כשטאנסי עונה. "הריאיון שלי נגמר."

"כבר?"

"כן."

"איך היה?"

"היה אסון מוחלט. אספר לך על זה מאוחר יותר. כרגע הזמנתי 'אובר', אני יכולה עדיין לבוא לחדר שלך במעונות?" התוכנית הייתה שאישאר שם לבר בזמן שטאנסי בשיעור.

"כן, השארתי את המפתח שלי אצל האחראית על המעונות. היא בחדר 404. תדפקי על הדלת שלה וקחי את המפתח. אני בחדר 408." "מגניב." "אני מביטה חזרה על גורד השחקים שכרגע יצאתי ממנו, עם החלונות הנוצצים שלו, הלובי מזכוכית, והלוגו העצום בלבן ואדום של 'הוקינסט'. אנחה נפלטת לי." "אני מקווה שאת מוכנה להשתכר הלילה, כי אני חייבת לשתות כדי למחוק מהראש כל פיסת זיכרון מהריאיון הזה."

"אני שונאת אותך כל כך. איך את תמיד מצליחה להיראות כל כך טוב מבלי לנסות אפילו?" טאנסי מקטרת מאוחר יותר באותו ערב. אנחנו בסוויטה שלה ב'וולש הול', אחד המעונות במכללת בוסטון. טאנסי חולקת אותה עם עוד שלוש בנות, וישנה בחדר עם בחורה בשם איישה, שנסעה לסוף השבוע לבקר את הוריה בניו יורק. איישה היא נערה כלבבי, כי היא הפכה את שולחן העבודה שלה לשידת איפור. הייתי עושה את אותו הדבר לשולחן שלי בבית, אם היה לי כזה; תמיד העדפתי לעשות שיעורים בשכיבה על המיטה או על הספה שלי.

אני מחייכת אל השתקפותה של טאנסי במראה הענקית של איישה, ואז ממשיכה למרוח מסקרה על הריסים העליונים שלי. "אני מתאפרת," אני מציינת. "אז ברור שאני מנסה, לא?" היא משמיעה צליל רוטן בגרונה. "את קוראת לזה איפור? את מורחת טיפה קונסילר וטיפה מסקרה. זה לא נחשב לנסות." "ואודם," אני מזכירה לה.

"ואודם," היא מסכימה. היא מגלגלת עיניים לעברי. "את יודעת שיש עוד צבעים חוץ מאדום בעולם הגדול והיפיפה הזה, נכון?" "אדום זה הצבע שלי." אני משרכבת שפתיים לעברה, ואז מצמידה אותן ומפריחה נשיקה באוויר. "חברה שלי ב'בראייר' אומרת שזה סימן ההיכר שלי."

"היא צודקת לגמרי. אני לא יכולה לזכור מתי בפעם האחרונה ראיתי אותך בלי זה. אולי כבוקר חג המולד?" היא משתהה לרגע. "לא, רגע, שתינו מרחנו אדום אדום באותו יום. זה התאים לכובעי ה"סנטה" שחבשנו. אף שאני נראית נורא. אני זוכרת את זה. אדום אדום לא מתאים לי."

"יש לנו את אותו גוון עור, טאנס. זה מתאים לך ועוד איך." "לא, אני מתכוונת מבחינת הביטחון העצמי. את צריכה שיהיה לך כמות מסוימת של ביטחון עצמי כדי להסתובב עם אדום אדום." היא לא טועה. זה אכן מראה שדורש ביטחון עצמי. באופן אירוני, זה מה שמעניק לי ביטחון עצמי. אני יודעת שזה נשמע מגוחך, אבל אני מרגישה בלתי מנוצחת בכל פעם שאני מורחת אדום אדום על השפתיים.

"אני יכולה להלוות לך קצת מהביטחון העצמי הזה שלי אם את רוצה," אני מציעה.

אפה של טאנסי מתכווץ כשהיא מחייכת. העגיל הכסוף בנחיר השמאלי שלה מנצנץ מהאור שמשתקף בו. "אוי תודה לך, בי. ידעתי שיש סיבה שבגללה את בת הדודה הכי אהובה עליי." "טוב, האחרים לא בדיוק מועמדים מתאימים לתואר הזה. ליי ורובי מטיפים מדי על דת. ואל תיתני לי להתחיל לדבר על אלכס." שתינו נרתעות. אלכס היא הבת של דוד שלנו ביל, והיא מעצבנת ברמות.

אני שומעת צפצוף של הודעה נכנסת. "היי, את יכולה לבדוק את זה?" השארתי את הנייד שלי על השולחן של טאנסי, והיא קרובה יותר.

היא מושיטה יד מעל המיטה שלה. "מישהו בשם ג'י. בי כתב שהוא

מתגעגע אלייך. הוא כתב 'אלייך' איזה מאה פעם והוסיף חמישה, לא, שישה אימוג'ים של לב. אוי, וזה הלב האדום. זה אומר שהוא רציני. אז. מי זה ג'י. בי ולמה לא סיפרת לי עליו?"

אני צוחקת. "ג'י. בי זה קיצור של גרינוויץ' ברבי. כך אני קוראת לחברה שלי. סאמר. היא בחורה חתיכה ועשירה מקונטיקט."
"שקרנית. מעולם לא שמעתי אותך מדברת על סאמר," טאנסי מאשימה.

"היא עברה ל'בראייר' בתחילת ינואר." אני מכניסה את מקל המסקרה חזרה לבקבוקון וסוגרת אותה. "הבחורה הזו מטורפת, כאילו בקטע טוב. היא קורעת מצחוק. תמיד מוכנה לחגוג. אני לא יכולה לחכות שתפגשי אותה."

"נראה אותה בסוף השבוע הקרוב?"

"לא, לצערי הרב. היא מבצעת את חובתה כבת זוג טובה ותומכת ב'בראייר' בחצי הגמר נגד 'ייל' מחר בערב. חבר שלה משחק בקבוצה."
"למה היא מתגעגעת אלייך?"

"לא בילינו יחד מאז סוף השבוע שעבר. וכן, אני יודעת ששבוע זה לא הרבה זמן בכלל, אך בשנות סאמר זה כמעט עשור. היא מלודרמטית."

הנייד שלי מצפצף שוב.

"רואה למה אני מתכוונת?" אני מצחקת, ומכניסה את המסקרה והאודם שלי לתוך תיק האיפור הקטן שהבאתי איתי. "תעבירי לי את הנייד שלי, בסדר? אם לא אשלח לה הודעה, היא עלולה לחטוף התקף חרדה."

טאנסי בודקת את המסך. כתפיה מתקשות קלות. "זה לא סאמר," היא מודיעה לי.

אני מכווצת גבות. "טוב. מי זה?"

שתיקה ארוכה משתררת. משהו משתנה באנרגיה, ולפתע, ענן של מתח מתנחל בינינו.

טאנסי בוחנת אותי, במבט חשדן. "למה לא סיפרת לי שאת עדיין בקשר עם אריק?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן